

61

- Тридесет хиляди!

Спасението е само в бързото отстъпление.

Сковаващ ужас не им позволява да помислят, че ромейската конница може да се разгърне по широкия северен друм, да пресрегне на равното куманските отряди и да ги победи. Никой не мисли за победа. А само да запази живота си. Тия българи бяха решили да се бият до последната капка вода, до последната троха хляб, до последната стрела.

Обезумяли, ромейците вдигнаха стана си и се отправиха по най-късия път към Тревненския проход, водени от беглеца, който се беше съгласил за голяма награда да ги преведе.

Да ги преведе там където ги отдавна чакаха, спотаени в непристъпните усои на планините си, верните Асенови войскари.

Щом научи за ~~изтеглянето~~ изтеглянето на ромейската войска, Асен нареди да се дадат от върха на крепостта условните знаци. По планинските стръмнини цяха да се запалят огньове сочеци движението на врага. И скритите от по-рано български войски цяха тайно да се приблизят в помощ на дебнешите в Тревненската клисура. В това време от спуснатите мостове на Търновските крепости се точеха Асеновите войскари, тръгнаха по петите на ~~Ивановите~~ ромейците.

Иваница затягаше кайшката на шлема си без да може да ~~прикрие~~ прикрие усмивката която непрестанно играеше на устните му, откак всички се бяха хванали на примката с пръснатия слух за пристигащите кумани. Някои дори чуваха вече тропота на конете им. Грехливо запазената тайна ~~хитна~~ хитна на Асеновия план я знаеха само десет души, освен Сокач и беглеца който водеше сега Исаковите пълчища.

Беглецът беше доверения копиееносец на Иваница. Той щеше успешно да завърши дръзкото и опасно дело. Дано само успееше да спаси живота си.